הלכה · משנה תורה · מפרשים · יד איתן · ספר הפלאה

יד איתן על משנה תורה, הלכות נדרים

רבי אברהם משכיל לאיתן

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

יד איתן על משנה תורה, הלכות נדרים

רבי אברהם משכיל לאיתן

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/יד-איתן-על-משנה-תורה-הלכות-נדרים/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה 39-202611200317v של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה ו 4
פרק ב 4
הלכה יד 4
פרק ג 4
הלכה י 4
פרק ז 5
הלכה יא 5
פרק יא 5
הלכה ח 5
פרק יג 5
הלכה ט 5

פרק א

הלכה ו

בלח"מ: ומאי דפרכת ליצטרפו כו'. צ"ל לא ליצטרפו:

שם. ולכך מצטרפין. צ"ל ולכך אין מצטרפין:

שם. ודאי דלא מצטרפין. צ"ל ודאי מצטרפין:

פרק ב

הלכה יד

ומהו הפקר כו'. עיין בנודע ביהודה חלק א"ע סי' נ"ט ועיין בטורי אבן פ"ק דר"ה (דף ט"ו):

שם ההפקר אע"פ שאינו נדר הרי הוא כמו נדר שאסור לחזור בו כו'. פי' דהיינו דוקא בדבור בעלמא א"י לחזור בו ולמחות בהבא לזכות בו ולומר שלי הוא אבל אם הקדים את עצמו וזכה בו במשיכה או בחזקה הרי הוא כאחר. וז"ש ואפי' זה שהפקיר דינו בו כדין כל אדם אם קדם וזכה בו קנהו. וכ"כ הסמ"ע בח"מ סימן רע"ג. ועיין בס' קצות החושן שכתב שלא מצא מקור דין זה שכתב רבינו דהפקר הוא כנדר ואסור לחזור בו. ונראה שיצא זה לרבינו מסוגיא דב"ב פ' מי שמת (בבא בתרא דף קמ"ח) גבי שכ"מ שהקדיש כל נכסיו מהו הפקיר כל נכסיו חילק כל נכסיו מהו, פי' אם יכול לחזור בו כשעמד כדין מתנת שכ"מ בכולו שחוזר כשעמד וש"מ דבלא"ה אינו יכול לחזור מההפקר כמו מהקדש וחילוק לעניים:

פרק ג

הלכה י

האומר לחבירו קרבן שאיני מדבר עמך. כתב הכ"מ דצריך להגיה שאני משום דנדרים מיתסר חפצא אנפשיה. ולדידי א"צ דהעיקר דרבינו ז"ל ס"ל דנדר שהוציאו בלשון שבועה דמתסר נפשיה אחפצא מהני וכן הטור וש"ע י"ד סימן רי"ג העתיקו כפי הנוסחא שלפנינו. והש"ך נמשך אחר הכס"מ וא"מ. גם מ"ש השעה"מ בזה א"מ. ובחיבורי לעיל ריש פ"א הארכתי:

פרק ז

הלכה יא

מי שאסר הנייתו על הכהנים והלוים הרי באין ונוטלין מתנותיהן בע"כ. נראה דבאין לאו דוקא דהא אסורין ליכנס לביתו ושדהו כמ"ש רבינו לעיל פ"ו אלא כלומר ששולחין אחרים ליטול בע"כ:

פרק יא

הלכה ח

היתה מחייבי לאוין ואצ"ל מחייבי עשה והפר נדריה הרי אלו מופרין. וכתב הכס"מ דרבינו הוציא זה מסברא דכיון דקידושין תופסין בח"ל מקרי אשתו. וא"צ לזה דבילקוט מביא בשם ספרי זוטא דמרבה כן מקרא דכתיב אישה כמה פעמים:

ומה שהקשה הלח"מ דאמאי לא אמרינן שלא יהיו מופרין דתתגנה ותתגנה כדי שיוציאנה כדאמר גבי מי ששמעה שמת בעלה ונשאת והרי בעלה קיים. לק"מ כיון דיליף לה מקרא. גם אישתמיטתיה מ"ש התוס' ביבמות (דף פ"ט):

פרק יג

הלכה ט

עשה שליח להפר לה או לקיים לה אינו כלום כו' וכן האב בעצמו ולא שלוחו. כתב הכס"מ דמבעל נשמע לאב דהוא עצמו מפר ולא שלוחו. וא"צ לזה דבספרי תניא בהדיא נמי גבי אב אמר לאפוטרופוס כל נדרים שתהא בתי נודרת כו' הפר לה והיפר לה שומע אני יהיו מופרין תלמוד לומר כי הניא אביה אותה אם היפר האב מופר ואם לאו אינו מופר וזה ג"כ דלא כמו שחשב הלח"מ דכוונת רבינו הוא מהיקשא דאיתקיש אב לבעל וע"כ נדחק בזה ממ"ש רבינו בר"פ י"ב ע"ש. ואישתמיט גם לו הספרי הנזכר דאיכא נמי גבי אב קרא דממעטינן מיניה שליח: